

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΜΟΥ ΒΑΠΤΙΣΙΜΙΟΝ ΚΛΕΩΝΑ

Εἰς Κων/λιν

...

Θάματα, βέβαια, ἔγιέ μου, τί ἐσυνέβηκε
μ' ἐμᾶς καὶ μὲ ἐκειοὺς τσοῦ τουρκαλάδες,
ποῦ ὁ Διάολος σὸ μυαλό τους ἐκατέβηκε
γιὰ νὰ μᾶς βάλουν σ' αἵματα καὶ σε μπελάδες.
— «Βρέ, τζάνουμ, κάτσο' τε ἤσυχα, μωρές γειτόνοι!
Μὴ θέτε σκοτωμοὺς καλὰ καὶ σώνει!»

Μὰ ἐφτοῦνοι σου, μπρὲ Κλέο, οἱ ἀγάδες,
σκούζοντας ὡς που τσῶπιασε πονόλαιμος,
γυρεύανε φιρὶ-φιρὶ καυγάδες,
κ' ἔτσι ἐξέσπασε ἐκειὸς ὁ πόλεμος,
ποῦ ἄ θεν' εἶν' οἱ Βούργαροι ἀθρῶποι,
θὰ διώχναμε τσοῦ τούρκους σου ἀφ' τὴν Εὐρώπη.

Γιατ' ἔτσι τσοῦ ἐστρώσαμε ἔμπρὸς σὸ κυνήγι.
δὲ θὰ τσοῦ γλύτωναν, μωρές, χίλιοι διαόλοι!
Τοὺς πῆγε ῥιπιτὶ καὶ ὅπου φύγη-φύγη,
κ' ἐμεῖς θὰ ἔμπαίναμε γιὰ σίγουρα στὴ Πόλι,
ποῦ θάκανες, μπρὲ Κλέο, τὸ σταυρό σου
νὰ δγιῆς στὴν Πόλι ξάφνου τὸ νουνό σου!

Μὰ ἄς ὄψουνται ἐκεῖν' ἐκεῖ οἱ Ἀρξουδιαραῖοι,
ποῦ πῆανε νὰ μᾶς κλέψουνε τὴ Σαλονίκη...
Φταίει κ' ἐκειὸς ὁ γκεζουίτης Γκρέϋ,
μ' ἐφτοῦνη τὴ νερόβραστη συθήκη.

Αλλοιώτικα, μωρὸ Κλέο — ὁ θιὸς νά με σ'χωρέση —
 θελ' ἄβλεπες τὴ τοῦρκοι σου μὲ δίχως φέσι.

— Ἄς εἶνε. Τσουῖθανε, ποῦ λές, ἀνάποδα —
 — μᾶς εἶχαν πάρει, τσάνουμ, γιὰ τετράποδα —
 κι' ἀντὶ ὁ Σεφκέτης, τῆς φακῆς τὸ παλληκάρι,
 «νάρτη νά πάρη τὸν καφέ του στὴν Ἀθήνα»,
 μᾶς ἔστειλε πεσκέσι — σκλάβους, ποῦ ἀφ' τῆ πείνα
 οὔτε σανὸ ἀφῆκαν ἴδῶ, μὰ οὔτε κριθάρι...

—
 Στὸ διάολο! ὅ,τι φάανε, χαλάλι τους!
 μαγάρι ἄς φᾶνε, ἴγέ μ', καὶ τὸ κεφάλι τους.
 Καὶ μὰ τὸν Ἅγιο θὰ τὸ φᾶν, αἱ! ποῦ στὸ λέω!
 ἂν τύχη καὶ δὲν κάτσουν φρόνιμα, μπρὲ Κλέο!
 Καὶ πὲς τους, σὰν τοὺς ἴδῃς, τὰ χαιρετίσματα
 κι' ἄς πάψουν πλιά τὰ ἄνοστα τσιλιπουρδίσματα.

—
 Ὡς τόσο, μὲ τσοῦ Τούρκους ξεμπερδέψαμε
 κι' ἀφ' τὸν αὐλόγυρό μας τσοῦ παστρέψαμε.
 Μὰ ἔλα ποῦ οἱ συτρόφοι μας Βουργάροι
 τοὺς μπῆκε νά μᾶς κάνουνε τὸ παλληκάρι,
 καὶ τσῶπιασε μιὰ τέτοια βουρλισία,
 ποῦ θέλαν' νά μᾶς κλέψουνε στὴ μοιρασία!

—
 — «Βρὲ ἀδρέφια, μὴ σηκώνετε ψηλά τὴ μῦτες!
 τραβῆχτε ἀφ' τὸ ἴδικό μας βιὸς τὸ χέρι.
 Συτρόφοι εἴστεν, μπρὲ σεῖς, γιὰ λωποδύτες,
 ποῦ θέτε νά μᾶς κλέψτε μέρα-μεσημέρι;
 Ἄειστε, ξεκουμπισθῆτε πλιά ἀφ' τῆ Σαλονίκη,
 φτάνει ποῦ ὡς τώρα κάτσατε μὲ δίχως νοῖκι...»

—
 Μὰ ἐφτοῦνες ἢ ἀρκοῦδες ἢ ξετσιπίωτες
 δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια τὸ ξερό τους.
 Θέν' οὔλα νά τὰ φᾶν αὐτοί, κι' οἱ ἄλλοι τίποτες!
 — Ἔτσ' εἴστε; Ὅρσε τὸ λοιπὸν στὸ πισινὸ σας!..
 Καὶ τσοῦ ξανάβωμε στὰ μοῦτρα ἓνα σκαμπίλι,
 ποῦ ὁ οὐρανὸς τσοῦ φάνηκε σφοντυλί!

Κ' ἐκεῖ ποῦ μᾶς θαρρούσανε ζαγάρια ψόφια
καὶ πῶς μᾶς εἶχαν τάχα τοῦ χειριοῦ τους,
τσοῦ πήραμε κυνήγι, Κλέο μ', ὡς τὴ Σόφια,
ποῦ οὔτε προφτάσανε νὰ πᾶνε πρὸς νεροῦ τους...
γιατὶ ἀπάνω στὸ φρευγιὸ — τῶλεες ποτέ σου; —
ἴκάναν ὅ,τ' ἔκανες καὶ σὺ μέσ' τσὴ φασκιές σου...

Ἔτσι, σὰν μυριστῆκαν τὰ μουρντάρικα,
λουφάξανε, μαζέψαν τὴν οὐρά τους —
καὶ πηλαλῶντας σὰν σκυλιὰ λυσσάρικα —
ἐπῆναν νὰ στεγνώσουνε τὰ... ἀπαντὰ τους...
Καὶ τσοῦπ' ὁ κόσμος: «Μὲ τσ' ὑγιές σας, καὶ σ' ἀνώτερα»
καὶ κάτσαμε κ' ἐμεῖς καλὰ κι' αὐτοὶ... χειρότερα!..

(Ἐξ Ἀθηνῶν 2 Αὐγούστου 1913) ΣΑΤΑΝΑΣ

Δικαιολογία ῥάπτου

Ἄ πελάτης. — Βρῆ, χριστιανέ μου, τί κοντὰ μανίκια εἶνε αὐτά;
Ἄ ῥάπτης. — Νά με συμπαθῆς, κύριε, ἔχεις λάθος. Τὰ μανίκια δὲν
εἶνε κοντὰ — τὰ χέρια σας εἶνε μακρουλά!...